

med Ejendomsskylden er fastsat i Forhold til Ejendommens Værdi, medfører, at Loven i de Egne, hvor Ejendomsskylden er særlig lav, ikke kan komme til Anvendelse, fordi en frivillig Akkord med Ejendoms-skyldværdien som Grundlag vil være uopnaaelig. Mindretallet maa derfor fastholde, at Amtsudvalgets bedste Skøn maa være det afgørende i hvert enkelt Tilfælde.

Med Hensyn til Lovens Administration har Mindretallet — om end med nogen Betænkelighed — givet sin Tilslutning til, at den endelige Afgørelse vedrørende hver enkelt Laanebevilling henlægges til et under Landbrugsministeriet nedsat Udvalg, men i Stedet for den af Fler-tallet foreslaaede Sammensætning af Udvalget maa Mindretallet foretrække en Ordning, hvorved det i højere Grad sikres, at praktisk Indsigt og Kendskab til Landbrugets Forhold kommer til at præge Afgørelserne.

I det hele taget maa Mindretallet lægge afgørende Vægt paa, at saavel dette Udvalg som de lokale Amtsudvalg, der træder i Stedet for de oprindeligt foreslaaede Laanekassers Bestyrelse, bliver sammensat af Mænd, der er i Besiddelse af baade Interesse for og Indsigt i de omhandlede Forhold, og man finder derfor Bestemmelsen om, at Landbrugsministeren skal udpege de lokale Amtsudvalgs Formand uden forudgaaende Indstilling, meget uheldig. Lovens Betydning er i højeste Grad afhængig af, at der til denne Formandsplads vælges den rette Mand, og Mindretallet fastholder derfor, at Formanden udpeges af det paagældende Amsraad, der maa anses for at være den Institution, der bedst er i Stand til at finde den mest egnede Mand indenfor Amtet.

Et andet Mindretal (A. C. D. Petersen og C. J. F. Sven) anser den nuværende Landbrugskrise for en Rentabilitetskriser paa Grund af overvældende Varemængde til for smaa Markedsmuligheder, en Rentabilitetskriser, der medfører et saadant Forbrug af Landbrugets Reservekapital, at et stadig stigende Tal af Landmænd nødven-

digvis vil komme i økonomiske Vanskeligheder. Medens det har været umuligt at skabe Ørenlyd i andre Partier for en rationel Indsats overfor denne Krise som f. Eks. ved Skattelettelse for Landbruget, som foreslaaet fra konservativ Side, er man fra anden Side atter gaaet ind for Akkordordningen.

Mindretallet maa heroverfor mene, at man naturligvis ikke kan anse denne Lovgivning for en Krisehjælp for Landbruget, medens den maaske, hvis ikke Landbrugets Økonomi yderligere forværres, kan hjælpe enkelte af dem, der sidder haardt i det. Mindretallets Bestræbelser har derfor i Udvalget gaaet ud paa at omforme Forslaget saaledes, at Lovens Administration forenkles derved, at den foreslaaede Oprettelse af Amtslaanekasser med dertil hørende lønnede Bestyrelser udgik, og at Loven kunde yde den virkningsfuldeste Hjælp for de akkordsøgende uden urimelig Risiko for Staten, derfor har Mindretallet stærkt sat ind for at skabe en vis rimelig Kautionsforpligtelse, saaledes at Folk, der har personligt Kendskab til vedkommende Akkordsøger, ved at paatage sig en Risiko giver Staten Sikkerhed for, at den paagældende Mand er i Besiddelse af de Kvalifikationer, der alene kan skabe Sandsynlighed for, at Hjælpen ikke ydes forgæves. Mindretallet havde yderligere ønsket, at ogsaa Kommunalbestyrelsen ligesom ved Boligbyggeri med Statslaan havde sagt god for Akkordsøgeren ved at paatage sig en Garanti, men det viste sig umuligt at faa Tilslutning hertil. Mindretallet har kunnet give sin Tilslutning til en Del af Ændringsforslagene, men maa tage Forbehold overfor andre og ogsaa stillet et Underændringsforslag. Saaledes ønsker man ikke som af Fler-tallet foreslaaet i Ændringsforslag Nr. 1 Brugere udelukket fra Loven, idet man anser Brugere for lige saa økonomisk sikre som Ejere, der har Gældsforpligtelse for over 100 pCt. af Aktivernes Værdi. Ændringsforslag Nr. 10, som sætter en Grænse for Akkordprocenten, anser vi for skadelig, da den meget let kommer til